13.4-31.3
2023

הביאנלה האוטונומית לאמנות
בגימנסיה העברית "הרצליה" תל אביב

البينالي المستقلة للفنون في
الجمينازيوم "هرتسليا" تل أبيب

תערוכת הביאנלה ה־1:
נסיונות בלמידה

معرض البينالي الأول:
تجارب في التعليم

נופשון
מחזה לימודי מאת
אוהד מרומי

بينسيون
مسرحية تعليمية
لأوهاد مرومي

רח' ז'בוטינסקי 106, תל אביב
شارع جابوتنسكي 106، تل أبيب

הדמויות:

צוות הסרט הפורנוגרפי

ארכיטקט

אשתו

שלושת ילדיהם

מורָה

ילדים אם

פקחים

מקהלה

רקדנים אתנוגרפיים

יום ראשון.
מעבורת

המורה:

פנימה.

הילדים:

עיניים
נחיריים
אוזניים
פה.

המורה:

החוצה.

הילדים:

עיניים
אוזניים
נקבוביות העור
נחיריים
פה.

יום שני.
טרמינל

המקהלה:

רבות הסכנות של המסע. ישנן סערות ומכשולים שניחתים על הנוסע מחמת טבעה של הארץ ואקלימה. ישנם טורפים שחיים באזורים שבין הנמלים הבטוחים, וקיימת הסכנה שנובעת מהפקדת בטחונך בידי המכניקה של אמצעי התעבורה. אך יותר בוגדניים מכולם הם האנשים בנקודות הגבול, אלה שהוצבו שם על-ידי האומות המסודרות כדי למנוע את כניסתם של משיגי הגבול, כדי שישמרו על השלווה והסדר הטוב בעריהן.

המורה:

אני המורה. במקום שממנו אנחנו באים, כולם אוהבים ומכבדים אותי למרות שאני בת לשבט זר. אני אוהבת את הילדים והם אוהבים אותי. אני לוקחת אותם לטיול חינוכי. אנחנו הולכים ללמוד על חבל הארץ

היפה הזה, על הגיאולוגיה, הטבע, והאנשים שחיים בו. כעת אנחנו כאן בטרמינל אחרי מסע ארוך ומפרך. אנחנו עייפים ורעבים, אבל בקרוב נוכל לנוח ולחדש את כוחותינו.

האם:

אני האמא של אחד הילדים. הצטרפתי לטיול החינוכי כדי לעזור למורה, וכדי לקחת הפוגה מהשגרה של חיי בעיר מגורינו. חתמתי על המסמכים שמצהירים שאני אחראית לבטחונם של הילדים, ויחד עם המורה אני מוכנה ומזומנה להגיב לכל אירוע בלתי צפוי שבו אנו עלולים להיתקל. גם אני עייפה ורעבה, אבל בקרוב נוכל ללכת אל האכסנייה שלנו, לסעוד ולנוח.

המקהלה /הילדים:

אנחנו/הם עייפים ורעבים. יש לנו/להם תיקים מלאים במחברות ועפרונות, ונעלי הליכה טובות, אבל אין לנו/להם אוכל.

המורה (לילדים):

עכשיו נפתח את התיקים שלנו להראות לפקחים שפנינו לשלום, ושאיננו נושאים נשק כלשהו.

(הילדים פותחים את תיקיהם, הפקחים מביטים פנימה ונותנים להם לעבור.)

הפקחים:

גם המורה והאמא צריכות לפתוח את התיקים שלהן. כולם שווים בפני ביקורת הגבולות.

(המורה והאמא פותחות את תיקיהן לבדיקה, ועוברות.)

הפקחים:

עכשיו עלינו לבדוק את המסמכים שלכם. כל אחד, צעיר או מבוגר, חייב שיהיו בידיו מסמכים רשמיים שהוצאו על-ידי גוף לגיטימי של ממשל ומצהירים על זהותו.

המקהלה:

כל אזרח חייב שתהיה לו תעודת מעבר. כך מוודאים את זהותו, וניתן להחליט אם הוא רשאי להיכנס חזרה אל האזור המתורבת אחרי ששהה בתווך שבין האומות, היכן שאין חוק, ולכן גם אין זהות.

(המורה מוסרת חבילת מסמכי מעבר לפקח הראשון, האם מוסרת את מסמכיה לפקח השני.)

המורה:

הילדים צעירים מדי מכדי לשאת באחריות הכבירה של השמירה על מסמכי המעבר האלה. לכן אני נושאת אותם עבורם. המסמכים שלנו הם תקינים ובעלי תוקף רשמי. אנו באים מחבל של תרבותיות לגיטימית ומתקדמת.

הפקחים:

המסמכים שלכם הם בעלי תוקף רשמי, והם ללא רבב. הזהות שלכם מאומתת.

המקהלה/הילדים:

הזהות שלהם/שלנו מאומתת. בקרוב הם ימשיכו בדרכם/אנחנו נמשיך בדרכנו אל המנוחה.

הפקחים:

המסמכים שלכם רשמיים וללא רבב, אבל כאן בנקודת הגבול הזאת אנו נוהגים משנה זהירות ויוצאים מעורנו לוודא את בטחונה של הציוויליזציה, ומקפידים הרבה יותר מאשר חבלי הארץ השאננים המועדים למעידות וטעויות.

המקהלה:

הם מוכרחים לצאת מעורם ולנקוט משנה זהירות כדי לוודא שלא נפלה טעות.

הפקחים: (למורה):

שמך מעיד עליך שאת משבט אחר משלנו, שבט שידוע בצרות שגרם לנו.

האם:

אבל היא מורתם אהובה של ילדינו, והמסמכים שלה תקינים.

הפקחים:

המסמכים שלה תקינים, אבל שמה רומז לנו שעלינו להקפיד אתה במיוחד. היא צריכה לעבור חקירה מיוחדת.

המקהלה:

החקירה המיוחדת תקבע אם זה בטוח להניח לה להיכנס.

המורה: (לילדים):

לכו עם האמא בזמן שהפקחים ינהלו את החקירה המיוחדת שלהם.

הפקחים:

הקבוצה כולה חייבת להישאר, כי אם היא לא תעבור בהצלחה את

החקירה, אף אחד לא יוכל להמשיך.

המקהלה:

אף אחד לא יוכל להמשיך. אם נוסע אחד איננו מואשר, עוצרים את כל הקבוצה.

האמא:

אשאר כאן עם הילדים ואסתכל בזמן שתנהלו את החקירה המיוחדת שלכם.

הפקחים:

את יכולה להסתכל מכאן, הישארי בצד הזה של הקו.

(הפקחים מובילים את המורה לצד שלהם של הקו. הילדים מתקרבים כדי להביט.)

הילדים:

ידיים מגרדות,
ידיים מצביעות,
ידיים מחזיקות חזק,
קופיף ביער יכול לעשות זאת.
עיניים מזהות,
עיניים ממצמצות,
עיניים דומעות,
חמור עמוס משא יכול לעשות זאת.
אוזניים מזדקפות,
אוזניים שומעות,
אוזניים נאטמות בשעווה,
פילון שרק נולד יכול לעשות זאת.
אף מרחרח,
אף סולד,
אף נדחף עמוק,
כלבלב רחוב יכול לעשות זאת.
לשון מלקקת,
לשון מאייתת,
לשון נכשלת בהגייה,
כל ילד וכל ילדה יכולים לעשות זאת.

(החקירה הראשונה: פקח אחד מוציא טבלה צבעונית ומוביל את המורה לפניה. הפקח השני מוציא טבלה עם צלליות של ראשים ומוביל לפניה את המורה. הפקח השלישי מוציא טבלה של צדודיות אף ומוביל לפניה

את המורה.)

ילד ראשון:

הרי לך משהו שאתה צריך. אתה רעב וצמא. גם אחרים עשויים לרצות אותו, אז בלי שאלות מיותרות, הכנס אותו ישר ל-

ילד שני:

פה
כדי לירוק וכדי לנשוך!

ילד ראשון:

אתה שוב צמא? פנה מקום לעוד קצת, אל תתבייש. רוקן את השלפוחית, מצא לך עץ או אגם ו-

ילד שני:

הִ י הִ י! תעשה פיפי!
סמן את הטריטוריה שלך!

ילד ראשון:

משהו כאן מסריח. קח שאיפה ותחשוב: כמה נקבים משולבים כאן — שניים מלפנים ואחד מאחור. אם כולם שייכים לאותו גוף אין כאן נזק, אך אם לא, סתום את ה-

ילד שני:

אף
הא הא! את התחת!

ילד ראשון:

ומה קורה כאן? מה עושים עם זה? זה נכנס פנימה או יוצא החוצה? מה מתאים פה למה? חכה עם זה לאחר- כך, כשתגדל. ילדוֹת? ילדים?

ילד שני:

שששששש!

ילד ראשון:

מה הקול הזה? מישהו במצוקה? זה תינוק? הוא שלך? לא — הוא לא? איכפת לך? אם לא, אטום את ה-

ילד שני:

אוזניים
כדי לשמוע רק מה שאנחנו רוצים!

ילד ראשון:

ומה זה? זה תינוק. הוא לא שלך. מהר עצום את ה-

ילד שני:

עיניים
כדי לראות מי זה מי!

ילד ראשון:

למישהו יש משהו להגיד? התנגדות? שאלה? בדוק לאן הרוח נושבת, ואז סתום את ה-

ילד שני:

פה!

הילדים:

מה למדנו כאן?

המקהלה:

למדתם שלא כולם אותו דבר.

הילדים:

איך לא ידענו את זה קודם?

המקהלה:

הייתם צעירים מדי מכדי להבין.

הילדים:

היינו תמימים. אבל עכשיו אנחנו מבינים. לא כולם אותו דבר.

המקהלה:

לא כולם אותו דבר.

הילדים:

אבל איך נדע מי הוא מי?

המקהלה:

עשו כמו הפקחים. חפשו סימנים.

הילדים:

שם משונה, מראה משונה, מבטא משונה.

המקהלה:

חייבים לנקוט משנה זהירות.

הילדים:

עכשיו אנחנו כמו הפקחים. כל הילדים צריכים להיות פקחים.

הפקחים:

הנה המורה שלכם, היא אינה כמוכם. אנחנו ניתן לה עכשיו לעבור, אבל זיכרו להיות זהירים לגביה. היא אינה כמוכם. עכשיו אתם יודעים איך להיות כמו הפקחים. לכן רצינו שתביטו, כדי שתלמדו. הנה המורה שלכם, אבל עִ מדו על המשמר.

הילדים:

אבל עכשיו אנחנו כבר לא רוצים אותה.

המורה:

כן, אני לא יכולה להיות המורה שלהם יותר. זה היה רעיון רע להיות מורה. סלחו לי ילדים שהטעיתי אתכם. שהעמדתי פנים שכולם אותו דבר. יותר טוב שתישארו עם אנשים כמוכם. זהו שיעורי האחרון לכם. לכו עם האמא. הישארו ביחד. אני אלך לדרכי. אל תחשבו עלי.

הילדים:

לא נחשוב עלייך, אבל נזכור את השיעור הזה.

יום שלישי.
על החוף

(במה מאולתרת ניצבת על קו החוף, מאחוריה פרגוד עם פירמידות ועצי דקל מצוירים בקווים גסים. הרקדנים רוקדים ושרים על הבמה, מדקלמים את המילים בליווי חליל וגיטרה, אך רק בקושי ניתן לשמוע אותם מתחת לרעש הגלים. המורה צופה בריקוד ומאזינה לשירה מתחת לספסלי הצופים.)

המקהלה
(בבגדים אתניים
שרה את שיר
החוף):

דרך מאובקת וג'יפ בערבה
דוהרים באהבה אל החוף,
דגל דיו,
בקתות בוץ,
ניצבות בכחול רוח הערב,
כהתחלה, כשער,
מפרשית, מכמורת,
מדורה מלחשת,
אל החוף,
לגרניט שחוצב את האופק,
כביש נסלל, נמל נבנה,
ובית, עץ, ושביל,
ומפעל צומח,

גלגליו רוטטים,
והעיר ממריאה,
רוקדת יחפה,
צעיר חולמני,
בנו הרך בזרועותיו,
מאזין להד זמר החוף,
שחוזר מפסגות ההרים
במרחק,
המדבר גובה מס
על יופיה של העיר,
סגול חלום,
כחול הגל,
השקיעה שנשמה את סודות ההרים,
וכתמיד, גם מחר
האוהב עוד יחזור
על אותו הניגון, הפזמון,
שלנצח בנוף יהדהד.

(הרקדנים עוזבים את הבמה, ומשאירים מאחוריהם את התלבושות. ערב יורד, ובחשכה המורה לוקחת את אחת התלבושות ולובשת אותה.)

יום רביעי.
חורבות

המורה:

אני מדריכת תיירים עכשיו. מי ישכור את שירותיי? אין תיירים היום.

המקהלה:

לא רבים מגיעים לכאן. המקום מרוחק מכדי להיות מוקד משיכה להמונים. וחוץ מזה יש לזכור את המקום הזה בדיוק על מנת שישכח.

המורה:

את זאת אני מבינה טוב מאוד. יש לי ניסיון כמורה.

המקהלה:

מלאכת התִרבות היא עבודת קודש.

המורה:

אולי, בסיכומו של דבר, אני לא רחוקה כל כך מהבית, מהציוויליזציה.
אולי אני יכולה לשרת אותה טוב יותר כאן.

המקהלה:

החורבות האלה, עתיקות כזמן עצמו, ניצבות כאן כעדות אילמת לבוניהן שאבדו לפני עידן ועידנים. הם היו פעם חזקים דיים כדי להעמיד מתקפה מונומנטלית כזו כנגד האנתרופיה של הטבע. הם סגדו לאל השמש וחצרו. הם בנו עבורו פירמידות, ועל ראשן השטוח במה לפולחן רצחני. את אויביהם הם העלו לעולה, אבל בסוף גם הם הושמדו. אז באנו אנחנו. בעולם שלנו ברבריות כזאת אינה קיימת עוד.

(המורה עוצרת מתחת לפסל ראש שמזדקר מקיר.)

המורה:

הפנים האלה דומות מאוד לפנים שלי.

המקהלה:

אחרי שהידרדו נטמע השבט הזה באספסוף המקומי. צאצאי השליטים לשעבר מעורבבים עכשיו באלה שאבותיהם להעלות לעולה.

המורה:

אני בוודאי נצר למקום הברברי הזה.

המקהלה:

מתקבל מאוד על הדעת.

המורה:

אני רואה שם קבוצת מבקרים. אולי הם זקוקים למדריכת תיירים.

צוות ההפקה:

הביטו על האישה הזאת, אולי היא תוכל לעזור לנו. יש לה מראה מתאים.

המורה:

הרשו לי לספר לכם על המקום הזה.

צוות ההפקה:

אנחנו לא מתעניינים במיוחד בהיסטוריה הברברית. אנחנו כאן כדי לתת מענה לצורך. ואין בנו שום דבר ברברי. למשל: הצוות שלנו עובד קשה, ולכן עבור הקונדומים אנחנו לא גובים מהם תשלום. אומרים שרק הבשר מעניין אותנו, אבל אנחנו לא סוגדים לשום אל שמש. אנחנו סוגדים רק לעסקה טובה. העניין שלנו בך הוא עסקי. יש על מה לדבר?

המורה

(לעצמה):

כבר החלפתי עבודה פעם אחת, אני מניחה שאוכל לעשות זאת שוב.

(לצוות הצילום):

מה בדיוק אצטרך לעשות?

צוות הצילום:

פשוט התנהגי בטבעיות.

מקהלה:

משימה שתפורה עבור אשת חינוך.

(טרטור של מסרטת קולנוע.)

המקהלה:

השמש עגולה,

המדבר חם,

הבוקר לח,

אך העין יבשה.

(הילדים מופיעים כשהם מטפסים על אחת החורבות תוך כדי שירה.)

ילד אחד:

לתחוב פנימה!

כל הילדים:

נחיריים,

אוזניים,

פה,

פיפי,

חור תחת,

עיניים,

נקבוביות העור.

ילד אחד:

להוציא החוצה!

כל הילדים:

נחיריים,

אוזניים,

פה,

פיפי,

חור תחת,

כּ וס,

עיניים,

נקבוביות העור.

(הילדים נעצרים ומביטים למטה.)

המורה:

אתם רואים, הכול מתאים. עכשיו השיעור שלם.

האם:

לזוז הלאה, ילדים.

יום חמישי.
סוויטה במלון

(הארכיטקט עומד לפני דלת חצי פתוחה אל מה שנראה כחדר אמבטיה. מגבת כרוכה סביב למותניו. מימין ומשמאל לדלת שתי מיטות קומותיים. אמא וילדה יושבות על אחת המיטות, על הקומה הראשונה של המיטה השנייה יושבת ילדה נוספת, ומעליה ילד.)

הארכיטקט:

אני ארכיטקט. אני כאן עם משפחתי: אשתי, בני ושתי בנותי. אנחנו בחופשה. אנחנו אוהבים מאוד לצאת לחופשות, ובכל פעם אנחנו נוסעים למקום חדש. כשאנחנו בבית הכול מתנהל על מי מנוחות: אני עובד קשה, אני נוסע מהבית לעבודה וחוזר, אני נח, וכן הלאה. הילדים הולכים לבית הספר במשך היום, ואחר הצהריים משחקים. אשתי דואגת שיהיו שבעים ונקיים. אשתי עובדת גם כן - בבית ובמקום העבודה שלה. הזמן שלנו מחולק בין הפעילויות השונות. בית הפרברים שלנו מתוכנן כדי לשרת חיי משפחה בריאים, על-ידי הצבה של גבולות בריאים. לכל ילד יש חדר משלו. אני משער שבהשוואה לאחרים אנחנו בני מזל. יש לנו שלושה חדרי שירותים, מטבח, חדר אוכל, חדר מגורים, וחצר אחורית גדולה בשביל הכלב. את הכלב השארנו בפנסיון לכלבים. אני מקווה שהיצור האומלל מסתדר שם. הוא גר בכלוב בעוד שאנחנו מבלים בחופשה. אלא שגם אנו נאלצים להסתדר כאן בתנאים מינימליים. אין לנו לא מטבח, ולא חדר אוכל. אבל אין לנו צורך בהם. אנחנו אוכלים בבופה, החוף הוא חדר המגורים שלנו. אנחנו באים לסוויטה כדי להתרחץ ולישון. וכשאנחנו מתרחצים או ישנים, אנחנו כולנו מצטופפים יחד. יש לנו חדר רחצה אחד, ושני חדרי שינה. מבוגרים וילדים אינם צריכים לישון יחד אם הדבר אפשרי. אני מוכן לשלם עבור המותרות האלו כיוון שאיני רואה בהם מותרות. וגם אשתי מתעקשת. הילדים מצטופפים בחדר אחד, והמבוגרים בשני. חדר רחצה אחד זה די והותר. כאן אנחנו לא עובדים, רק נחים וממלאים את המצברים. הזמן שלנו אינו סדור ומאורגן, ואנחנו מוצאים את עצמנו נתקלים זה בזה יותר מכרגיל. הנופש הוא ברכה, אך הוא גם מקור לחיכוכים. אני גוער בילדים כיוון שאין להם גבולות. עלינו

למתוח גבולות עבור הזמן שלנו כאן. הדבר חשוב גם לאשתי. בשבילי העניין הוא האפשרות שיהיו בשקט ויצייתו. כל עוד מצייתים לי ואני מסוגל לשקוע במחשבות, אני מסופק. אני יכול ליהנות מהחופשה. אחרי הכול זהו זמן שנועד להנאה. עבור אשתי העניין הוא הפרטיות. כולם צריכים לכבד את פרטיותו של הגוף. ישנם דברים שאי אפשר ואף אסור לעשות בפומבי. והילדים צריכים ללמוד את זה. אבל הידיעה מה הוא מה אינה מובנת מאליה. ובעיקר: היכן לעשות מה? חלוקת יחידת הדיור יוצרת חיכוכים, ואנחנו כל הזמן מתווכחים על זה. לדוגמה: בבית, אני נוהג להתקלח ולצאת אל חדר השינה שלי הסמוך לחדר האמבטיה כדי להתלבש בערב. העירום שלי תחום באגף ההורים. בהיסח הדעת, חזרתי כאן על הרגלי זה, למרבה אימתה של אשתי. היא לא מוכנה לקבל את זה. הילדים המבוגרים יותר היו מבולבלים. רק הצעירה שבהם היתה משועשעת מההמולה. אשתי ניסתה להסוות את מורת רוחה בהומור, אבל אני הבנתי בדיוק מה קורה כאן. היא לא מוכנה לקבל את זה. הבעיה היא בחלוקת החלל. במקלחת הבאה, הקמתי מחיצה זמנית: עטפתי עצמי במגבת. הסדר התקין הושב על כנו, תומתם של הילדים נשמרה.

- סוף -

الشخصيات:

معلمة
طاقم فيلم إباحي
أطفال
مهندس معماريّ
أم زوجته
حرّاس
أطفالهم الثلاثة
راقصون إثنوغرافيون
جوقة

يوم الأحد.
عبّارة

المعلمة:
إلى الداخل.

الأطفال:
عيون
مناخير
آذان
فم.

المعلمة:
إلى الخارج.

الأطفال:
عيون
آذان
مسامات الجلد
مناخير
فم.

يوم الاثنين.
صالة

الجوقة:
مخاطر السفر عديدة. هناك عواصف ومعيقات تهبط على المسافر بسبب طبيعة البلاد ومناخها. هناك حيوانات مفترسة تعيش في المناطق بين الملاذات الآمنة، وهناك خطورة في وضع ثقتك في وسائل النقل الميكانيكيّة. لكن الأكثر غدرًا هم الأشخاص المرابطون على نقاط التفتيش بأمر من الدول لمنع دخول المتسللين ولحفظ الهدوء والنظام في مدنها.

المعلمة:
أنا المعلمة. في المكان الذي أتينا منه الجميع يحبوني ويحترموني رغم أنني من قبيلة غريبة. وأنا أحب الأطفال ويهم يحبوني. فأنا أخذهم

في رحلة تعليميّة. نحن نذهب لنتعلم عن هذه البلاد الجميلة، عن الجيولوجيا، والطبيعة ومن يعيشون هناك. الآن نحن هنا في صالة الانتظار بعد رحلة طويلة شاقة. نحن متعبون وجائعون، لكن قريبًا يمكننا الراحة واستعادة قوتنا.

الأم:

أنا أم أحد هؤلاء الأطفال. التحقت بهذه الرحلة لمساعدة المعلمة، وللاستراحة من روتين الحياة في مدينتنا. وقعّت على الوثائق التعهد بتحمل مسؤولية أمن الأطفال، وأنا جاهزة مع المعلمة للاستجابة لكل حدث غير متوقع قد نصطدم به. أنا أيضًا تعبة وجائعة، لكن قريبًا سوف نذهب إلى نزلنا، نتناول الطعان ونستريح.

الجوقة/الأطفال:

نحن/هم تعبون وجائعون. لدينا/لديهم حقائب مليئة بالدفاتر والأقلام، وأحذية جيدة للمشي، لكن ليس لدينا/لديهم طعام.

المعلمة (للأطفال):

الآن لنفتح حقائبنا ليرى هؤلاء الحراس أننا مسالمين وأننا لا نحمل أية أسلحة.

(يفتح الأطفال الحقائق، الحراس ينظرون داخلها ويسمحون لهم بالعبور)

الحراس:

يجب على المعلمة والأم أيضًا فتح الحقائب. الجميع متساوون أمام تفتيش الحدود.

(المعلمة والأم تفتحان الحقائب للتفتيش ويسمح لهن بالعبور)

الحراس:

الآن يجب أن نفحص الوثائق. على كل واحد، صغير أو كبير، أن تتوفر لديه وثائق رسمية من قبل هيئة حكوميّة شرعيّة وتدل على هويّته.

الجوقة:

كل مواطن يحتاج وثائق سفر. هكذا نتأكد من هويّته ونستطيع أن نقرر هل يُسمح له بالعودة إلى المنطقة المتحضرة، بعد أن كان بين الأمم، حيث لا يوجد قانون، وبالتالي لا توجد هويّة.

(المعلمة تقدم رزمة من وثائق السفر للحارس الأول، والأم تقدم وثائقها للحارس الثاني)

المعلمة:

الأطفال صغار ولا يمكنهم تحمل مسؤولية الحفاظ على وثائق السفر. لذلك فأنا أحملها معي. وثائقنا صحيحة ورسمية. أتينا من منطقة متحضرة شرعية ومتطورة.

الحراس:

وثائقكم رسمية، لا عيب فيها. وتم التحقق من هويّتكم.

الجوقة/الأطفال:

تم التحقق من هويّتهم/هويّتنا. قريبا سوف يواصلون طريقهم / نواصل طريقنا إلى الراحة.

الحراس:

وثائقكم رسمية ولا عيب فيها، لكن في نقطة الحدود هذه نتوخى الحذر الشديد، ونعمل كل وسعنا لضمان أمن الحضارة، ونتوخى الحذر الشديد من المقاطعات المتهورة المُعرّضة لوقوع الأخطاء.

الجوقة:

عليهم الحرص والحذر الشديد للتأكد من عدم حدوث أخطاء.

الحراس:
(للمعلمة)

اسمك يدل على أنك من قبيلة غير قبيلتنا، قبيلة معروفة تسببت لنا بالمتاعب؟

الأم:

لكنها معلمة أطفالنا وهم يحبونها، ووثائقها سليمة.

الحراس:

وثائقها سليمة، لكن اسمها يفرض علينا الحرص الفائق. عليها أن تخضع لتحقيق خاص.

الجوقة:

التحقيق الخاص سوف يقرر هل من الأمن السماح لها بالدخول.

المعلمة:

(للأطفال)

اذهبوا الآن مع امكم حتى ينتهي الحراس من التحقيق الخاص.

الحراس:

يجب أن ينتظر جميع أفراد المجموعة هنا، فإذا لم تجتاز التحقيق بنجاح، فلن يمر أي واحد منكم.

الجوقة:

لا أحد يمكنه أن يمر. إذا لم يسمح لأحد المسافرين المرور فسيتم احتجاز المجموعة كلها.

الأم:

سوف أنتظر هنا مع الأطفال وأراقب وأنتم تقومون بتحقيقكم الخاص.

الحراس:

يمكنك المراقبة من هنا، ابقي في هذا الجانب من الخط.

(يقود الحراس المعلمة إلى الجانب الثاني من الخط. يقترب الأطفال للمشاهدة)

الأطفال:

اليدان تحكان،
اليدان تشيران،
اليدان تمسكان بقوة،
قرد صغير في الغابة يمكنه فعل ذلك.
العينان تريان،
العينان ترمشان،
العينان تدمعان،
حمار ثقيل الحمولة يمكنه فعل ذلك.
الأذنان تنتصبان،
الأذنان تسمعان،

الأذنان مغلقتان بالشمع،
فيل صغير يمكنه فعل ذلك.
الأنف يشم،
أنف أفطس،
أنف ينحشر عميقًا،
كلب شارع صغير يمكنه فعل ذلك.
اللسان يلعق،
اللسان يتهجأ،
اللسان يخطئ التهجئة،
كل طفل وكل طفلة يمكنهما فعل ذلك.
(التحقيق الأول: حارس يخرج قائمة ملوّنة ويقود المعلمة خلفها. حارس الثاني يخرج قائمة مع ظلال رؤوس ويقود المعلمة خلفها. حارس ثالث يخرج قائمة لأشكال جانبية للأنف ويقود المعلمة خلفها)

الطفل الأول:

ها لك شيئًا تحتاجه. أنت جوعان وعطشان. أيضًا
الأخرين قد يحتاجونه، لذلك بدون أسئلة زائدة،
ادخله مباشرة إلى —

الطفل الثاني:

الفم
للبصق وللعض!

الطفل الأول:

هل أنت عطشان مرة أخرى؟ افسح المجال للمزيد، لا تخجل.
أفرغ المثانة، ابحث لك عن شجرة أو بحيرة و-

الطفل الثاني:

هيا هيا! قم بالتبول!
حدد منطقتك!

الطفل الأول:

شيء ما نتن هنا. خذ نفس وفكّر: كم فتحة
يوجد هنا — اثنتان من الأمام وواحدة من الخلف. إذا كانت
كلها تابعة للجسد نفسه فلا ضرر هنا، ولكن إذا لم تكن كذلك، فاغلق
ال-

الطفل الثاني:
الأنف
هيا هيا! المؤخرة!

الطفل الأول:
وماذا يحدث هنا؟ ماذا نعمل مع هذا؟ إنه يدخل أم
يخرج؟ ماذا يلائم ماذا هنا؟ انتظر مع هذا لاحقًا،
عندما تكبر. بنات؟ أولاد؟

الطفل الثاني:
هسسسسس!

الطفل الأول:
ما هذا الصوت؟ هل هناك من يتألم؟ هل هو طفل؟ هل هو طفلك؟
كلا — ليس لك؟ يعنيك؟ إذا لا اغلق —

الطفل الثاني:
الأذنان
كي نسمع ما نريده فقط!

الطفل الأول:
وما هذا؟ هو طفل. هل هو لك؟ بسرعة اغلق —

الطفل الثاني:
العينان
كي نرى من هذا!

الطفل الأول:
هل لدى أحدكم ما يقوله؟ اعتراض؟ سؤال؟ افحص
إلى أين تهب الريح، وعندها اغلق —

الطفل الثاني:
الفم!

الأطفال:

ما ذا تعلمنا هنا؟

الجوقة:

تعلمتم أن ليس الجميع متشابيهن.

الأطفال:

كيف لم نعرف هذا من قبل؟

الجوقة:

كنتم أصغر من أن تفهموا.

الأطفال:

كنا ساذجين. لكننا الآن نفهم. ليس الجميع متشابهين.

الجوقة:

ليس الجميع متشابهين.

الأطفال:

لكن كيف نعرف من هو من؟

الجوقة:

افعلوا مثل الحراس. ابحثوا عن علامات.

الأطفال:

اسم غريب، منظر غريب، لهجة غريبة.

الجوقة:

يجب توخي الحذر.

الأطفال:

الآن نحن مثل الحراس. على كل الأطفال أن يكونوا حراسًا.

الحراس:

ها هي معلمتكم، هي ليست مثلكم. سنسمح لها الآن بالعبور، لكن تذكروا توخي الحذر منها. هي ليست مثلكم. الآن تعرفون كيف تكونوا حراسًا. لذلك أردناكم أن تشاهدوا، كي تتعلموا. ها هي المعلمة، لكن توخوا الحذر.

الأطفال:

لكننا الآن لا نريدها.

المعلمة:

نعم، لا يمكنني أن أكون معلمة بعد الآن. كانت فكرة سيئة أن أصبح معلمة. سامحوني يا أطفال، لقد ضللتكم. تظاهرت أننا جميعًا متشابهون. من الأفضل أن تبقوا مع أشخاص مثلكم. هذا هو درسكم الأخير. اذهبوا مع أمكم. أبقوا معًا. لا تفكروا في.

الأطفال:

لن نفكر فيك، لكننا سنتذكر هذا الدرس.

يوم الثلاثاء.
على الشاطئ

(منصة ارتجالية على الشاطئ، من خلفها ستار أهرام وأشجار نخيل مرسومة بخط فظّة. الراقصون يرقصون ويغنون على المنصة، يرددون الكلمات بمرافقة ناي وقيثارة، لكن من الصعب سماعهم بسبب ضجيج الأمواج. المعلمة تشاهد الرقص وتستمع للأغنية من تحت مقاعد المشاهدين).

الجوقة
(بملابس عرقية
يغنون أغنية
الشاطئ):

طريق مغبرّة وسيارة جيب في القفر
يسرع بحب إلى الشاطئ،
علم الحبر،
أكواخ طين،
تقف في زراق ريح المساء،
كبداية، كبوابة،
قارب شراعي، شبكة صيد،
نار تهمس،
للشاطئ،

صخر ناري ينحت الأفق،
شارع يُعبّد، ميناء يُبني،
وبيت، شجرة، وطريق ضيق،
ومصنع ينمو،
دواليبه تهتز،
والمدينة تُقلع،
ترقص حافية،
شاب حالم،
طفله الصغير بين ذراعيه،
يستمع إلى صدى نشيد الشاطئ،
الذي ترדده قمم الجبال
من بعيد،
الصحراء تجبي ضريبة
جمال المدينة،
حلم بنفسجيّ،
أزرق الموج،
الغروب الذي يتنفس أسرار الجبال،
وكالعادة، في الغد أيضًا
العاشق سيكرر
اللحن نفسه، اللازمة،
يتردد صدى المشهد إلى الأبد.
(الراقصون ينزلون عن المنصة، يتركون الملابس خلفهم، يحل المساء، وفي الظلام تأخذ المعلمة الملابس وترتديها)

يوم الأربعاء.
خرائب

المعلمة:

أنا مرشدة سياحة الآن. من يشتري خدماتي؟ لا يوجد سواح اليوم.

الجوقة:

لا يأتي الكثير إلى هنا. المكان بعيد كي يكون مركز جذب للجمهور. مع ذلك يجب تذكّر هذا المكان كي يُنسي بالذات.

المعلمة:

أنا أفهم هذا جيدًا. لدي تجربة كمعلمة.

الجوقة:

وظيفة الثقافة هي عمل مقدّس.

المعلمة:

ربما، في نهاية الأمر، لست بعيدة عن البيت، عن الحضارة. ربما يمكنني خدمتها من هنا أفضل.

الجوقة:

هذه الخرائب، قديمة مثل الزمن، تقف هنا كدليل صامت على بنائيها الذين اختفوا قبل فترة طويلة. كانوا أقوياء كفاية لشن هجوم ضخم ضد انتروبيا الطبيعة. كانوا يسجدون لإله الشمس وحاشيته. بنوا الهرم من أجله، وعلى رأسه المسطّح بنوا منصة لطقوس قاتلة. كانوا يضحون بأعدائهم كقرابين، لكن في النهاية تمت إبادتهم. عندها جئنا نحن. في عالمنا لا توجد مثل تلك البربرية.
(المعلمة تقف تحت تمثال رأسه ينتصب كالجدار)

المعلمة:

هذا الوجه يشبه وجهي كثيرًا.

الجوقة:

بعد تراجعهم انصهرت تلك القبلية مع الغوغاء المحليين. أحفاد الحكام السابقين مختلطين الآن مع هؤلاء الذين قدموا آباءهم قرابينًا.

المعلمة:

لا بد أنني من نسل هذا المكان البربري.

الجوقة:

معقول جدًا.

المعلمة:

أرى هناك مجموعة زائرين. ربما يحتاجون مرشد سياحة.

طاقم الإنتاج:

انظروا لهذه المرأة، ربما تستطيع مساعدتنا. لديها شكل مناسب.

المعلمة:

اسمحوا لي أن أحكي لكم عن هذا المكان.

طاقم الإنتاج:

لسنا معنيون بشكل خاص بالتاريخ البربري. نحن هنا لتلبية الحاجة. لا شيء بربري فينا. على سبيل المثال: طاقمنا يعمل بكد، ولذلك لا نأخذ منهم رسومًا ثمن الواقي الذكري. يقولون أن اللحم فقط يعنينا، لكننا لا نسجد لإله الشمس. نحن نسجد لصفقة جيدة فقط. اهتمامنا بك هو تجاريّ. هل هناك ما نتحدث عنه؟

المعلمة (لنفسها):

لقد استبدلت عملي مرة واحدة، وأعتقد أنه يمكنني فعل ذلك مرة أخرى.

(لطاقم الانتاج):

ما الذي يتوجب علي عمله بالضبط؟

طاقم الانتاج:

فقط تصرفي بشك طبيعيّ.

الجوقة:

مهمة تناسب تمامًا امرأة تعليم.
(ضجة آلة تصوير سينمائية)

الجوقة:

الشمس دائرية،
الصحراء حارة،
الصباح رطب،
لكن العين جافة،
(يظهر الأطفال وهم يتسلقون إحدى تلك الخرائب وهم يغنون).

طفل واحد:

ادخله إلى الداخل!

الأطفال كلهم:

منخارين،
أذنان،
فم،
بول،
فتحت المؤخرة،
عينان،
مسامات الجلد.

طفل واحد:

اخرجه خارجًا!

الأطفال كلهم:

مناخرين،
أذنان،
فم،
بول،
فتحة المؤخرة،
كس،
عينان،
مسامات الجلد.

(يتوقف الأطفال وينظرون إلى الأسفل).

المعلمة:

هل تروني، كل شيء مناسب. الآن درسكم.

الأم:

تحركوا أيها الأطفال.

يوم الخميس.
سويتا في الفندق

(المهندس المعماريّ يقف أمام باب مفتوح حتى النصف يطل على ما يبدو كغرفة حمام. على وسطه وضع منشفة. من يمين وشمال الباب سريرين من طابقين. الأم وطفالها على سرير، على السرير الأرضي للسرير الثاني طفلة أخرى، وفوقها طفل).

المهندس المعماري:

أنا مهندس معماريّ. أنا هنا مع أسرتي: زوجتي، ابني وبنتاي. نحن في عطلة. نحن نحب كثيرا الخروج في أيام العطلة، وفي كل مرة نسافر إلى مكان جديد. عندما نكون في البيت كل شيء يجري على ما يرام: أنا أعمل بكد، أسافر من البيت إلى العمل وأعود، استريح، وهكذا. الأطفال يذهبون إلى المدرسة خلال اليوم، وساعات العصر يلعبون. زوجتي تهتم أن يأكلوا ويشبعوا وأن يكونوا نظيفين. أيضًا زوجتي تعمل — في البيت وفي مكان عملها. وقتنا مقسم على نشاطات مختلفة. بيتنا في الضاحية مصمم كي يخدم حياة أسرية صحية، وهناك حدود صحية. لكل طفل غرفته الخاصة. أعتقد أننا محظوظون مقارنة مع الأخرين. لدينا ثلاثة غرف مع مراحيض، مطبخ، غرفة طعام، غرفة ضيافة، ساحة خلفية كبيرة للكلب. تركنا الكلب في فندق للكلاب. أتمنى أن هذا الحيوان المسكين يستمتع هناك. فهو يعيش في القفص بينما نحن نستمتع بعطلتنا. كننا نحن أيضًا علينا أن نرتب أمورنا هنا مع حد أدنى من الظروف. فليس لدينا مطبخ هنا، ولا غرفة طعام. لكننا لا نحتاجها. نحن نأكل في البوفيه، الشاطئ وغرفة معيشتنا. نحن نأتي للسويتا كي نستحم وننام. عندما نستحم أو ننام نجتمع لكنا معًا متلاصقين. لدينا حمام واحد، وغرفتي نوم. لا يجب على الكبار والأطفال النوم معًا إذا أمكن الأمر. أنا على استعداد للدفع مقابل هذه الكماليات لأنني لا أعتبرها كماليات. أيضًا زوجتي تصر على ذلك. الأطفال في غرفة واحدة، والكبار في الغرفة الثانية. حمام واحد يكفينا. هنا نحن لا نعمل، فقط تستريح ونعيد شحن البطاريات. وقتنا ليس مخططًا ومنظمًا، نحن نصطدم ببعضنا أكثر من المعتاد. الرحلة هي بركة، لكنها مصدر للاحتكاكات. أنا أصرخ على الأطفال لأنه لا حدود لهم. علينا وضع الحدود لوقتنا هنا. الأمر مهم لزوجتي أيضًا. بالنسبة لي الأمر هو الهدوء والطاعة. فكلما كانوا

مطيعين ويمكنني الغرق في أفكاري، هذا يكفيني. يمكنني الاستمتاع بالعطلة. ففي النهاية هذا هو وقت الاستمتاع. بالنسبة لزوجتي المهم هو الخصوصية. على الجميع احترام خصوصية الجسد. هناك أمور لا يمكن ويحظر فعلها على الملأ. على الأطفال تعلم ذلك. لكن معرفة ما هو ما ذا ليست بديهية بالنسبة لهم. وخاصة: أين يفعلون ماذا؟ تقسيم وحدة السكن تخلق الاحتكاكات، ونحن طيلة الوقت نتناقش حول ذك. فمثلًا: في البيت، يمكنني الاستحمام والخروج إلى غرفة النوم المحاذية للحمام دون أن أرتدي ملابسي في المساء. العريّ محصور في قسم الوالدين. دون أن أنتبه فعلت ذلك هنا، الأمر الذي أثار فزع زوجتي. فهي غير مستعدة لتقبل ذلك. الأطفال الأكبر أصيبوا بحيرة. فقط الطفلة الأصغر كانت تتسلى بتلك المشاجرة. زوجتي حاولت التغطية على غضبها بالمزاح، لكنني فهمت بالضبط ما الذي حدث هنا. فهي غير مستعدة لتقبل هذا الأمر. المشكلة هي تقسيم الفضاء هنا. في المرة الثانية وضعت حاجزًا مؤقتًا للحمام، وضعت المنشفة على جسدي. النظام السليم عاد إلى سابق عهده، هكذا تم الحفاظ على سذاجة الأطفال.

النهاية

to do where? The layout breeds friction, and we constantly argue about that. For example: back home, I take a shower and walk to the adjoining master bedroom to dress up in the evening. My nudity is contained within my quarters. Absentmindedly, I did the same here to my wife's dismay. She will not have any of it. The older children were bewildered. Only the youngest was amused by the commotion. My wife tried to mask her disapproval with humor, but I knew better. She will not have any of it. The problem is with the layout. Taking my next shower, I used a temporary partition: I wrapped a towel around myself. The proper order was restored, the children's innocence protected.

— CURTAIN —

on vacations, and each time we go somewhere new. At home it is smooth sailing, day in and day out: I work hard, I commute, I rest, and so forth. The children go to school during the day and play in the afternoon. My wife makes sure they are clean and fed. My wife also works — at home and in her workplace. Our time is divided between our different activities. Our suburban house's layout is conducive for a healthy family life due to its healthy divisions. Each child has his or her own room. We are luckier than others, I suppose. We have three bathrooms, a kitchen, a dining room, a living room, and a large backyard for our dog. The dog stayed behind, at a kennel. I hope the poor beast is well. He lives in a cage while we are on vacation. But we, too, have to make do here with minimal living conditions. We have no kitchen or dining room. We do not need any. We eat at the buffet. Our living room is the beach. We only come to the suite to wash and sleep. And when we do so, we are all squeezed together. We have one bathroom, and two bedrooms. Children and adults should not sleep together if possible. I'm prepared to pay extra for such a luxury because I do not consider it a luxury. And my wife insists on it. The children can fit in one room, the parents in the other. One bathroom is enough. Here, we do not work, just rest, and recharge. Our time is not as regimented, and we get to brush into one another in more ways than usual. A vacation is bliss, but also a source of friction. I yell at the children because they have no boundaries. We need to establish boundaries for our time here. It is important for my wife too. For me it is about being quiet, and doing as told. As long as I'm obeyed promptly, and can hear myself think, I'm satisfied. I can enjoy my vacation. It is a time for enjoyment, after all. For my wife it is about privacy. All must respect the privacy of the body. Some things cannot and should not be done in public. And the children need to learn this. But the question which is which is not self-evident. Namely: what

ALL THE CHILDREN:

Nostrils,
Ear holes,
Mouth,
Pee hole,
Sex hole,
Butt hole,
Eyes,
Skin pores.
1ST CHILD:
Push it out.
ALL THE CHILDREN:
Nostrils,
Ear holes,
Mouth,
Pee hole,
Sex hole,
Butt hole,
Eyes,
Skin pores.
(The children stop and look down.)

THE TEACHER:

You see, it all fits. Now the lesson is complete. the MOTHER:
Move along, kids.

Friday
HOTEL SUITE

(The architect is standing in front of a half-opened door leading to what seems like a bathroom. He has a towel wrapped around his waist. To the right and left of the door are two bunk beds. The mother and a young girl are sitting on one bed, an older girl is sits on the lower bunk of the other bed, and a boy on its upper bunk.)

THE ARCHITECT:

I'm an architect. I'm here with my family: my wife, my son and my two daughters. We are on vacation. We love going

THE TEACHER:

I can tell you about this place.

THE PORNOGRAPHIC FILM CREW:

We don't care much for this barbaric place, and its history. We are here to cater to a demand, and there is nothing barbaric about us. Our cast works hard and thus we do not charge them for the condoms. One says that we're all about carnality, but we worship no Sun God. We only worship good business. Are you free for business?

THE TEACHER (to herself):

I have changed my job once, I guess I can change it again.

(to the film crew):

What would be required of me?
THE PORNOGRAPHIC FILM CREW:
Just act naturally.

CHORUS:

A job cut out for an educator.
(Rattling sound of movie camera.)
•
— INTERLUDE —

CHORUS:

The sun is round,
The desert is hot,
The morning is moist,
But the eye is not.
(The children reappear, singing as they climb the ancient ruins.)

1ST CHILD:

Stick it in.

THE TEACHER:

This I understand very well. I have my experience as a teacher.

CHORUS:

The work of civilizing is a sacred one.

THE TEACHER:

Actually, maybe I'm not so far away from home, from civilization. Maybe I can serve it well here.
(The teacher stops near a head sculpture protruding from a wall.)

THE TEACHER:

This face looks a lot like mine.

CHORUS:

The descendants of the former rulers are now mixed with the enemies their forefathers used to sacrifice. Once fallen, their tribes blended in the local populace.

THE TEACHER:

I must be a progeny of this barbaric place.

CHORUS:

That makes perfect sense.

THE TEACHER:

I see a group of visitors over there; maybe they need a guide.

THE PORNOGRAPHIC FILM CREW:

Look at that woman, maybe she can help us out. She looks just right.

mountains above.
The desert takes its toll of the city's beauty,
Purple dream,
Blue waves,
Sunsets breathing hilly secrets.
And as always, tomorrow,
Youths in love will repeat
The same old hymn, the faint lyric, That forever reverberates in this landscape.

(The dancers exit, leaving behind their costumes. As darkness falls, the teacher steals one of the dresses and puts it on.)

Thursday
ANCIENT RUINS

CHORUS:

These ruins, as old as time itself, stand bare, as silent evidence for their long-gone makers. They were once strong enough to erect such monumental assaults against nature's entropy. Their God was the sun and its court. They have built pyramids that were altars for this sun, their flat tops stages for their carnal and murderous worship. They murdered their enemies, but in the end they too were annihilated. Then we came along. In our world such barbarisms no longer exist.

THE TEACHER:

I'm a tour guide now. Who will hire me? There are no tourists today.

CHORUS:

Not many tourists come here. This place is too far away to be frequented by crowds. And besides, this place must be remembered just so it can be forgotten.

Stay together. I will go my own way. Don't think about me.

THE CHILDREN:

We will not think about you, but we will remember this lesson.

Wednesday
BEACH RESORT

(A makeshift stage is set up on the beach, with a crude backdrop depicting pyramids and palm trees. A dance and a song are preformed for a small audience — a family with three children. The recited words are accompanied by a guitar and a flute, but are hardly audible under the sound of the waves. The teacher is listening beneath the bleachers.)

CHORUS (in ethnic costumes singing the Beach Song):

Dusty road and a jeep in the prairie Lovingly running to a beach,
An ink flag,
Mud huts in ruins
Stand bare in the blue evening breeze. A beginning, a doorway.
A sailboat, fishing net,
Bonfire hymns,
For the beach,
For the granite that carves the horizon. A roadway is laid, a new port is built, And a home, and a tree, and a path, And a factory rises.
Its wheels spin and rattle,
And the city swings upwards.
Barefoot it dances.
A young father, a dreamer,
His beloved boy in his arms,
Hears the echo of that same beach lyric From the

We were naïve. But now we understand. Not all are the same.

CHORUS:

Not all are the same.

THE CHILDREN:

But how could we tell who is who?

CHORUS:

Do like the guards; look for signs.

THE CHILDREN:

Funny name, funny look, funny accent.

CHORUS:

One cannot be too careful.

THE CHILDREN:

Now we are like the guards. All children should be guards.

THE GUARDS:

Here is your teacher, she is not like you. We will now let her pass, but remember to be careful with her. She is not like you. Now you know how to be like the guards. This is why we wanted you to watch, so you could learn. Here is your teacher, but stay alert.

THE CHILDREN:

But now, we do not want her anymore.

THE TEACHER:

Yes, I cannot be their teacher anymore. Becoming a teacher was a bad idea. Forgive me, children, for deceiving you. For pretending we are the same. You are better off with your own kind. This is my last lesson to you. Go with the mother.

1ST CHILD:

What's that sound? Is someone in pain? Is it a baby? Is it yours? Is it not? Do you care? Otherwise: close your

2ND CHILD:

EARS!
For hearing only what we like!

1ST CHILD:

And what is that? It IS a baby. It IS not yours. Close your

2ND CHILD:

EYES!
For seeing what is what!

1ST CHILD:

Do you have anything to say? An objection? A question? Make sure to check the direction of the wind, and now shut your —

2ND CHILD:

MOUTH!

THE CHILDREN:

What have we learned here?

CHORUS:

You have learned that not all are the same.

THE CHILDREN:

How come we have not known this before?

CHORUS:

You were too young to understand.

THE CHILDREN:

THE CHILDREN:

Humans are Punctured

1ST CHILD:

Here are some things you need. You are hungry and thirsty. Others might want it, so don't ask too many questions, take it into your —

2ND CHILD:

MOUTH
For spitting and biting!

1ST ChiLd:

Thirsty again? Make room for some more, don't be shy. Empty your bladder, find a tree or a lake, just

2ND CHILD:

HEE HEE ! PEE!
To mark your territory!

1ST CHILD:

Something does not smell right. Take a breath and consider: Several orifices are at work here, two in front, one behind. As long as they belong to one body there's harmony. Otherwise: close your

2ND CHILD:

NOSE!
HEE HEE! BUTT!

1ST CHILD:

And what about this? What are we doing with this? Take it in or out? Does it fit anywhere? Hold these questions for later, wait until you grow up. Boys and girls?

2ND CHILD:

SHHHHHH!

(The guards lead the teacher to their side of the line. The kids move closer and watch.)

THE CHILDREN:

Hands scratch,
Hands point,
Hands hold tight,
Every bird or dog or hog
Can do that.
Eyes spot,
Eyes blink,
Eyes tear up,
Every horse or hen or fish
Can do that.
Ears prick,
Ears hear,
Ears wax up,
Every snail or fly or rat
Can do that.

Noses smell,
Noses turn,
Noses brown up,
Every mole or cat or cow
Can do that.
Tongues taste,
Tongues spell,
Tongues slip up,
Every boy and every girl
Can do that.

(The First Inquiry: one guard takes out a color chart, and walks the teacher in front of it; another guard takes out a chart of head silhouettes, and walks the teacher in front of it; a third one takes out a chart of nose silhouettes and walks the teacher in front of it. The children sing about their bodily cavities while their teacher's body is being searched).

THE GUARDS
(to the teacher):

Your name suggests that you are from a different tribe than ours, one that is known to have caused trouble.

THE MOTHER:

But she is the beloved teacher of our children, and her papers are in order.

THE GUARDS:

Her papers are in order, but her name tells us we should be extra cautious with her. She needs to go through a special inquiry.

CHORUS:

A special inquiry will determine if it is safe to let her in.

THE TEACHER (to the children):

Go with the mother while the guards conduct their special inquiry.

THE GUARDS:

The whole group must stay, because if she fails the special inquiry none can pass.

CHORUS:

None can pass. The whole group is detained if one passenger is not cleared to pass.

THE MOTHER:

I'll stay here with the kids and watch while you conduct your special inquiry.

THE GUARDS:

You can watch from here, but remain on this side of the line.

provided to them by a legitimate body of government.

CHORUS:

Every citizen needs travel documents. This is how their identities are confirmed, and it can be decided if they are to be allowed back into the civilized zone after spending time in the in-between, where there is no law, and hence no identity.

(The teacher hands a wad of traveling papers to the first guard, the mother gives her papers to another. They too pass.)

THE TEACHER:

The children are too young to be burdened with such a huge responsibility of safekeeping these travel documents, so I carry them. Our papers are in order and official; we come from a legitimately civilized and progressive province.

THE GUARDS:

Your papers are in order and official. Your identities are confirmed.

CHORUS/THE CHILDREN:

Their/our identities are confirmed. Soon they/we can continue on their/our way, to rest. THE GUARDS:

Your papers are in order and official, but here, at the checkpoint, we're extra careful in securing the safety of our civilization, much stricter than complacent provincial registries, where mistakes are bound to happen.

CHORUS:

They have to be extra careful, make sure a mistake has not been made.

educational trip. We are going to learn about this beautiful part of the country, its geology, its nature and its people. We are here at the terminal after a long and arduous trip. We are tired and hungry, but soon we'll be able to rest and restore our strength.

THE MOTHER:

I'm the mother of one of these children. I came along on this trip to help the teacher, and to get a break from the tedium of my life in our hometown. I have signed the papers saying that I'm responsible for the safety of the children and ready and willing to respond, with their teacher, to any unpredictable situation that might come upon us. I too am hungry and tired, but soon we'll all go to our inn, dine and rest.

CHORUS/THE CHILDREN:

We/they are tired and hungry. We/they have bags full of notebooks and pencils, and good walking shoes, but no food.

THE TEACHER
(to the children):

Now let's open our luggage and show these guards we come in peace, and carry no weapons.
(The children open their bags and the guards look inside and let them pass.)

THE GUARDS:

The teacher and the mother too need to open their luggage. All are equal when crossing a checkpoint.
(The teacher and the mother open their bags and pass.)

THE GUARDS:

Now we need to see your papers. Each person, young and old, must have official papers stating who they are,

Monday
SHUTTLE

THE TEACHER:

In.

THE CHILDREN:

Nostrils
Ears
Mouth.

THE TEACHER:

Out.

THE CHILDREN:

Eyes
Ears
Skin pores
Nostrils
Mouth.

Tuesday
TERMINAL

CHORUS:

Many are the dangers of travel. There are storms and pitfalls brought upon one by the nature of the land and its climate. There are beasts that live between safe havens, and there are the risks of putting one's trust in the mechanical means of transport. But most treacherous of all are the people at the borders and the checkpoints, put there by nations to keep out trespassers and to maintain peace and order in their cities.

THE TEACHER:

I'm a teacher. I'm loved and respected where we come from, even though I'm from a foreign tribe. I love the children and they love me. I'm taking them on an

LIST OF CHARACTERS:

THE TEACHER

A MOTHER

ETHNOGRAPHIC DANCERS

AN ARCHITECT

THEIR THREE CHILDREN

CHILDREN

GUARDS

PORNOGRAPHIC FILM CREW

HIS WIFE

CHORUS

31.3-14.3
2023

Autonomous Art Biennale
at Gymnasia “Herzliya”
Tel Aviv

The 1st edition of the Biennale:
Experiments in Learning

Resort by Ohad Meromi

106 Jabotinsky st. Tel Aviv